

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ing. Martiny Lacinové a soudců JUDr. Ivety Jiřkové a Mgr. Jana Jursíka ve věci

žalobce: **FREYLACH, spol. s r. o.**, IČO 15771636
sídlem Hlinská 743/13, 370 01 České Budějovice 4
zastoupený advokátem JUDr. Vlastimilem Hájkem
sídlem Krajinská 224/37, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Giomir s.r.o.**, IČO 63250390
sídlem Kaplice - nádraží 107, 382 42 Strátež
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Pixou
sídlem Lannova tř. 1893/32a, 370 01 České Budějovice

o zaplacení 62 333,38 EUR s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 31. 7. 2020, č. j. 9 C 403/2018-331,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 36 203,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Vlastimila Hájka, advokáta v Českých Budějovicích.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdenka Boušková.

1. Okresní soud v Českém Krumlově (dále jen „soud prvního stupně“) napadeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 62.333,38 Eur se zákonnými úroky z prodlení tak, jak je podrobně specifikováno ve výroku I. rozsudku. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve výroku II. tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 381 365,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.
2. Žalobce se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu ze dne 26. 11. 2018 domáhal po žalovaném zaplacení částky 62 333,38 Eur se zákonnými úroky z prodlení s odůvodněním, že pro žalovaného provedl na základě jeho objednávek přepravu materiálu ze společnosti Voestalpine v Linci v Rakousku do Mydlovarech v ČR. Žalovaná částka představuje nárok žalobce na zaplacení 13 faktur za provedenou přepravu, které žalovaný ve lhůtě jejich splatnosti ani později nezaplatil.
3. Žalovaný nárok žalobce neuznal, když namítal, že žalovaný sjednanou přepravu v roce 2018 řádně neprovedl, konkrétně z dohodnutých 2 660 přeprav strusky neprovedl 427 sjednaných přeprav. Žalovanému v důsledku toho vznikla škoda spočívající ve vlastním ušlém zisku z neprovedených přeprav ve výši 66 420 Eur. Tuto škodu žalovaný dne 8. 11. 2018 jednostranně započtl proti pohledávce žalobce, čímž pohledávka žalobce uplatňovaná v řízení zanikla.
4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalovaný si objednal u žalobce přepravu na základě písemných objednávek, které byly ze strany žalobce písemně akceptovány. Pro období od 2. 1. 2017 do 22. 12. 2017 bylo předmětem přepravy 4 860 přeprav strusky. V období od 1. 1. 2018 do 4. 7. 2018 bylo předmětem přepravy 2 660 přeprav strusky. Soud prvního stupně uzavřel, že všechny přepravy, k nimž se žalobce pro žalovaného zavázal, byly provedeny, vždy šlo o přepravu ze společnosti Voestalpine Stahl GmbH v Linci v Rakousku, převážná většina přepravy byla sjednána do koncového místa v Mydlovarech do společnosti OK Projekt s.r.o., kde byl předmět přepravy likvidován. Řádně byly provedeny přepravy i v období od ledna do července 2018, celkem 427 přeprav, které však žalobce provedl na pokyn žalovaného s jeho souhlasem a vědomím z areálu společnosti Voestalpine Stahl GmbH nikoliv do společnosti OK Projekt s. r. o., ale do místa příjemce QUAIL spol. s.r.o. Soud prvního stupně vzal za prokázaný postup tvrzený žalobcem a označený jako tzv. „neutralizace“, nezabýval se však tím, zda tento pojem použitý žalobcem je pojmem oficiálním. Takto provedenou dopravu strusky žalobce vyúčtoval společnost RLS – tech GmbH, která takto vzniklý náklad vyúčtovala společnosti Piwag. Protože žalobce provedl pro žalovaného všechny přepravy řádně, splnila i společnost Giomir s.r.o. (žalovaný) své závazky, které měla vůči společnosti Piwag a tato společnost splnila své závazky vůči Voestalpine Stahl GmbH. Skutečnost, že došlo k uvedené „neutralizaci“, má soud za prokázanou písemným sdělením a na ně navazující svědeckou výpovědí [redacted] společnosti RLS – tech GmbH [redacted], svědeckou výpovědí [redacted]. Pro závěr, že přeprava byla provedena řádně, svědčí dle soudu prvního stupně i skutečnost, že závazek vůči společnosti Voestalpine Stahl GmbH, který měla společnost Piwag a žalovaný, byl v daném období řádně splněn, o čemž svědčí listiny, tzv. příloha VII. s vážnými listy a mezinárodní přepravní listy.
5. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaný učinil nesporným, že faktury uvedené v žalobě v celkové výši 62 333,38 Eur nebyly zaplacený, ačkoliv přepravy, za které byly faktury vystaveny, žalobce pro žalovaného provedl. Nárok na zaplacení částky vyplývá ze smlouvy o přepravě uzavřené mezi účastníky podle § 2 555 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Protože žalovaný je v prodlení s peněžitým plněním, uložil mu soud také povinnost zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení podle § 1970 o. z. ve výši stanovené podle § 2 nařízení vlády č. 351/2012 Sb. vždy ode dne následujícího po dni splatnosti jednotlivé faktury, kterými byl v řízení proveden důkaz. Naopak obranu žalovaného do výše žalované částky soud

prvního stupně neshledal důvodnou. Žalovaný započel proti pohledávce žalobce svoji pohledávku z titulu náhrady škody ve smyslu § 2913 odst. 1 o. z. Soud prvního stupně však uzavřel, že ze strany žalobce nedošlo k porušení žádné povinnosti, která by vedla ke vzniku škody tvrzené žalovaným. Navíc nebyl prokázán ani vznik škody, kterou žalovaný tvrdil. S těmito závěry soud prvního stupně žalobě v plném rozsahu vyhověl a procesně úspěšnému žalobci podle § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání z důvodu, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností (zejména zamítl důkazní návrhy žalovaného směřující k prokázání vzniklé škody), dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním (zejména pokud jde o závěr soudu, že žalobce splnil závazky z uzavřených přepravních smluv) a dále že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalovaný soudu prvního stupně vytýká, že ve svém rozhodnutí sice detailně parafrázuje přednesy stran sporu a obsah provedených důkazů, skutková a právní zjištění jsou však uvedena pouze velmi stručně. Žalovaný nesouhlasí se závěrem soudu, že žalobce neporušil svoji povinnost vůči žalovanému (a nevytvořil tak právní základ pro možnou odpovědnost za škodu), neboť žalobce měl předmětných 427 přeprav splnit „na pokyn žalovaného s jeho souhlasem a vědomím“. Při tom soud uvádí, že dané přepravy měly být provedeny z jiného než ze sjednaného místa určení a jinému než sjednanému příjemci, přičemž žalobce tyto přepravy následně fakturoval jinému odběrateli (společnosti RLS – tech GmbH). Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce v řízení nepředložil jediný dokument, který by existenci dohody o změně uzavřené smlouvy potvrzoval, žalovaný v průběhu řízení trval na svém tvrzení, že ke změně závazku nikdy neudělil souhlas. Skutkový závěr soudu prvního stupně proto žalovaný považuje za velmi překvapivý. Žalovaný ve snaze podložit svá tvrzení důkazy předložil soudu velké množství listinných dokumentů k provedeným přepravám. Soud prvního stupně se ani nepokusil podklady k jednotlivým přepravám vzájemně spárovat a porovnat s tvrzeními žalovaného. Soud se tak nezabýval námitkami žalovaného, že podklady předložené žalobcem obsahují řadu chyb a rozporných údajů, v důsledku kterých je vůbec nelze spárovat se 427 přepravami, které byly předmětem sporu. Jako překvapivý se žalovanému jeví skutkový závěr soudu, že ke změně parametrů přepravy došlo „na pokyn“ žalovaného. Žalovaný nesouhlasí ani se závěrem soudu prvního stupně, že tvrzení žalobce o tzv. „neutralizaci“ byla prokázána výpovědí [redacted] společnosti RLS – tech GmbH pana [redacted] či svědecka [redacted]. Soud prvního stupně nesprávně přijal skutková tvrzení žalobce o tom, že předmětných 427 přeprav splnil, přestože pro tato tvrzení neexistují dostatečné důkazy. V důsledku toho soud opomenul provedení dalších důkazů navržených žalovaným, zejména znaleckého posudku, jímž by byla postavena nájisto výše ušlého zisku žalovaného, na základě kterých by bylo možno žalobu zamítnout. Žalovaný soudu prvního stupně vytýká, že v napadeném rozsudku vůbec neuvádí, jakými právními úvahami dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V rozsudku je pouze mechanicky citováno ustanovení § 2913 odst. 1 o. z. o náhradě škody. Žalovaný přitom v průběhu řízení neúspěšně poukazoval na to, že záležitost by měla být posouzena podle zásad smluvního práva, zejména podle § 1902 o. z. o novaci. Žalovaný má za to, že skutkový stav věci není možno vůbec rozsoudit tak, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena dohoda o změně sjednaných přepravních smluv. Není-li ve věci prokázána privativní novace, měl soud prvního stupně postupovat v souladu s vyvratitelnou domněnkou dle § 1902 o. z. a uzavřít, že k platné změně závazků nedošlo a že žalobce byl povinen provést pro žalovaného sjednané přepravy přesně tak, jak vyplývaly z objednávek, které žalobce písemně akceptoval. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne a přizná žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
7. Žalobce k odvolání žalovaného uvedl, že považuje rozsudek soudu prvního stupně za správný, a to jak co do skutkových zjištění, tak i co do právního posouzení věci. Žalobce je rovněž toho

názoru, že řízení před soudem prvního stupně netrpí žádnými vadami, které by měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Soud prvního stupně se v rámci dokazování velmi obsírně a svědomitě seznámil s obchodním vztahem vzniklým v žalobou sledovaném období roku 2018 mezi účastníky, jakož i mezi dalšími společnostmi, které v tomto obchodním vztahu figurovaly. Pokud soud považoval za prokázána tvrzení žalobce ohledně změn podmínek provádění jednotlivých přepravních smluv, které byly realizovány ve vztahu k odvozu téhož zboží z místa nakládky, ale byly v místě vykládky v Mydlovarech předávány jinému příjemci, soud tento smluvní vztah účastníků vyhodnotil jako změnu smluvních podmínek zcela v souladu se zásadou autonomie vůle a s ustanovením § 1725 o. z., kdy tak činil zejména s přihlédnutím k provedeným svědeckým výpovědím svědka [REDAKCE] a svědka [REDAKCE]. Pokud se procesní obrana žalovaného opírala o tvrzení, že v důsledku neprovedení 427 přeprav strusky ze strany žalobce vznikla žalovanému povinnost zajistit takové přepravy vlastními silami, v důsledku čehož nemohl plnit jiné smluvní závazky a mělo tak na straně žalovaného dojít ke vzniku škody v podobě ušlého zisku, pak tato procesní obrana žalovaného byla zcela vyvrácena. Žalovaný za žalobce žádné chybějící přepravy zajišťovat nemusel, neboť žádné přepravy zboží ve vztahu ke společnosti Voestalpine Stahl GmbH v Linci nechyběly. Již tyto základní okolnosti logicky vedou k závěru, že žalovanému nemohl vzniknout žádný nárok na náhradu škody, který by byl způsobilý k započtení vůči nároku žalobce, který nikdy nebyl mezi účastníky sporný. Za této situace se prvoinstanční soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce, a to námitkami vůči údajnému uzavření smlouvy o přepravě 10 000 tun asfaltu, kdy jejím neprovedením měla žalovanému vzniknout škoda, jakož i dalšími námitkami vůči tomuto údajnému nároku. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v plném rozsahu potvrdil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení žalobci.

8. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „odvolací soud“) po zjištění, že odvolání žalovaného bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
9. Podle § 2555 odst. 1 o. z. smlouvou o přepravě věci se dopravce zavazuje odesílateli, že přepraví věc jako zásilku z místa odeslání do místa určení a odesílatel se zavazuje zaplatit dopravci přepravné.
10. Podle § 1987 odst. 1 o. z. k započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem. Podle § 1987 odst. 2 o. z. pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není.
11. Žalobce se podanou žalobou domáhal zaplacení částky 62 333,38 Eur s příslušenstvím jako přepravného za přepravu, kterou pro žalovaného provedl na základě jeho objednávek. V řízení bylo listinnými důkazy (fakturami předloženými žalobcem) prokázáno, že žalobce vyfakturoval žalovanému za provedenou přepravu 13 fakturami celkem požadovanou částku 62 333,38 Eur s příslušenstvím s tím, že požaduje úroky z prodlení z fakturovaných částek vždy ode dne následujícího po dni splatnosti každé jednotlivé faktury. Skutečnost, že žalobce provedl přepravu podle smluv uzavřených mezi účastníky a této provedené přepravě odpovídají faktury, které jsou podkladem pro žalobu, byla v řízení nesporná. Žalovaný při jednání dne 12. 9. 2019 výslovně uznal, že žalobce provedl pro žalovaného jízdy, na základě nichž byly vystaveny faktury uvedené v žalobě a že tyto faktury zůstaly žalovaným nezaplaceny. Soud prvního stupně nárok žalobce na zaplacení přepravy provedené pro žalovaného správně posoudil podle § 2555 odst. 1 o. z., neboť v řízení bylo prokázáno, že tyto přepravy byly provedeny na základě smlouvy o přepravě uzavřené mezi účastníky. Za situace, kdy nárok žalobce na zaplacení částky 62 333,38 Eur byl v řízení nesporný, postupoval soud prvního stupně správně, pokud žalobě jako důvodné vyhověl, správně také přiznal

žalobci zákonný úrok z prodlení podle § 1970 o. z. ve výši stanovené podle nařízení vlády č. 351/2012 Sb., a to vždy ode dne následujícího po datu splatnosti každé jednotlivé faktury.

12. Žalovaný namítal, že tato nesporná pohledávka žalobce zanikla v důsledku započtení, když žalovaný dopisem ze dne 8. 11. 2018 proti pohledávce žalobce započtl svoji tvrzenou pohledávku na náhradu škody ve formě ušlého zisku ve výši 66 420 Eur. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobce svoji povinnost ze smlouvy o přepravě neporušil, nedošlo tak k porušení žádné povinnosti, která by vedla ke vzniku škody na straně žalovaného, jak je jím tvrzena, dle soudu prvního stupně nebyl prokázán ani vznik tvrzené škody. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že dosud provedené dokazování neposkytuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o započítávané pohledávce. Žalovaný zatím neuvedl ani dostatečná tvrzení o vzniku škody, není prokázána příčinná souvislost mezi tvrzeným porušením povinnosti na straně žalobce a vznikem škody na straně žalovaného, nejistá a neurčitá je rovněž výše tvrzené škody ve formě ušlého zisku. Okresní soud rovněž přehlédl, že žalobce již ve svém vyjádření ze dne 8. 3. 2019 (č.l. 71 spisu) uvedl, že obranu žalovaného považuje za nedůvodnou, a namítl, že je zde započítávána tzv. nejistá pohledávka, jejíž započtení je dle ustanovení § 1987 odst. 2 o. z. vyloučeno. Odvolací soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020 sp. zn. 31 Cdo 684/2020. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že „nejistou nebo neurčitou“ ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. je (zásadně) pohledávka ilikvidní, tj. pohledávka, která je co do základu a nebo výše sporná (nejistá) a jejíž uplatnění vůči dlužníkovi (věřiteli pasivní pohledávky) formou námitky započtení vyvolá spory o existenci či výši aktivní pohledávky. Za nejistou či neurčitou nelze pohledávku považovat pouze proto, že ji dlužník neuznává (odmítá uhradit) nebo že je sporná (nejednoznačná) její právní kvalifikace. Likvidita aktivní pohledávky je hmotněprávním předpokladem započtení; není-li aktivní pohledávka „jistá a určitá“, odporuje započtení zákonu a je zpravidla (relativně) neplatné. Dovolá-li se věřitel pasivní pohledávky vůči dlužníkovi relativní neplatnosti jeho právního jednání (jednostranného započtení), účinky započtení nenastanou (pasivní pohledávka nezanikne). Pro posouzení, zda jednostranné započtení odporuje § 1987 odst. 2 o. z. jsou rozhodné pouze okolnosti, které tu byly v okamžiku, kdy je započtení (projev vůle dlužníka pasivní pohledávky) účinné. Pokud jde o pojem likvidita pohledávky, pak likvidní je pohledávka, kterou lze co do základu i výše snadno prokázat (zjistit), respektive pohledávka, o níž není rozumných pochyb. Smyslem a účelem ustanovení § 1987 odst. 2 o. z. je ochrana věřitele pasivní pohledávky před tím, aby dlužník pasivní pohledávky zabránil jejímu uspokojení či toto uspokojení oddálil jednostranným započtením své sporné (nejisté či neurčité) pohledávky za věřitelem pasivní pohledávky a dosáhl toho, že místo uspokojení pasivní pohledávky bude mezi stranami veden spor o existenci a výši aktivní pohledávky. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že pohledávka žalovaného na náhradu škody, kterou započítal proti pohledávce žalobce, je pohledávkou nejistou a neurčitou, když není známa výše tvrzené škody ani není postaveno najisto, zda škoda na straně žalovaného vznikla a zda je v příčinné souvislosti s tvrzeným porušením povinností na straně žalobce. Zatímco pohledávka žalobce byla v řízení nesporná, o existenci a výši tvrzené pohledávky žalovaného je mezi účastníky řízení spor a jak bylo shora uvedeno, přes dokazování provedené soudem prvního stupně nejsou dle odvolacího soudu dosud zjištěny okolnosti v takovém rozsahu, aby bylo možno postavit najisto, zda tato pohledávka žalovaného existuje a jaká je její výše. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že pohledávku žalovaného je ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. třeba považovat za neurčitou, tj. ilikvidní. Protože se žalobce jako věřitel pasivní pohledávky této neurčitosti dovolal, je třeba uzavřít, že započtení provedené žalovaným odporuje zákonu a je neplatné. Účinky započtení proto v daném případě nenastaly a pohledávka žalobce jako pasivní pohledávka tímto započtením nezanikla.

13. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, byť z jiných právních důvodů.
14. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že procesně neúspěšný žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem za dva úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání, účast na odvolacím jednání) po 14 660 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (tarifní hodnota 1 582 644 Kč při devizovém kurzu ČNB ke dni rozhodnutí soudu, tj. 10. 6. 2021 ve výši 25,39 Kč za 1 Euro). K odměně náleží dva režijní paušály po 300 Kč a 21 % DPH ve výši 6 283,20 Kč. Náklady odvolacího řízení tak celkem činí 36 203,20 Kč. V souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. a § 160 odst. 1 o. s. ř. bylo žalovanému uloženo, aby tyto náklady zaplatil žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o. s. ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

České Budějovice dne 10. června 2021

Mgr. Ing. Martina Lacinová v.r.
předsedkyně senátu